

„Det er besynderligt at høre Dem tale saadan. Mener De virkelig, at det er et Billede af vor Tid, De her opruller . . . af Jernbanernes, Telegrafens, Revolutionernes og Varietéernes Aarhundrede?“

„Ja, Frøken Ragnhild — af dets Vrangside. Af den Reaktion, som dets praktiske, handledygtige Aand, dets rastløse, kraftigt pulserende Liv har kaldt frem fra alle skumle og skimlede Kroge. Romantikens Genfødsel og Dampmaskinens Opfindelse skriver sig jo fra det samme Aar. Og forøvrigt . . . lad os ikke berage os! Selv vi, der dog gerne vil kalde os vor Tids kloge og forstandige Børn . . . selv vi vil tidt nok kunne mærke, at allehaande middelalderlige Følelser endnu spøger os i Blodet. Haanden paa Hjertet, Frøken Tønnesen! Kan De selv sige Dem helt fri? . . . Tag den geskæftigste Forretningsmand, den tilsyneladende mindst følelsesfulde Verdensmand og skrab lidt paa ham — og De skal se, Sværmeren, Stemningsmiennesket kommer straks frem. I ensomme Timer, i Skumringen ved Kaminen, ved det maanebelyste Hav . . . hvem modstaar da de farlige Drømmes, de luftige Fantasiers de mørke Rædslers kogende Spil, — Reminiscenserne fra Klostercellen og Vildskovene.“

„Nu ja, De har vistnok Ret. Men hvad ondt er der saa egentlig deri?“

„Der behøver ikke at være noget ondt deri, — naturligvis! Ligesom andre kærlige Fædre har Vorherre givet sine Børn Legetøj til uskyldigt Tidsfordriv: Sansernes Fryd, kunstnerisk Glæde, Fantasiens Lyst o. s. v. Men den, der grunder sit aandelige Livs Ernæring herpaa, bærer sig ad som Barnet, der spiser sin Gummiboldt og faar ondt i Maven. Og kan virkelig nogen sige sig helt fri for at have ligget under for denne barnlige Tilbøjelighed? Hører vi ikke endnu daglig den Lære blive præket, at i Drømmene har Menneket sin sande Glæde, sin største Lykke, sit egentlige Hjem? Nej, lad os ikke bedrage os selv! Endnu ligger